Притча про Смерть

АвторЧе | AuthorChe

Смерть до коваля прийшла
і принесла свою косу.
Вона зовсім не страшна,
на очах її видно сльозу.
Коваль став й перелякався.
Боявся він коси тієї.
На коліна впав, зізнався,
що чекав він зустріч з нею.
Смерть тихенько запитала:
"—Як гадаєш, скількох вбила?)
—Я думаю людей не мало
твоя коса занепастила...
—Я не вбиваю, ви самі!
Ці війни, катастрофи, битви..
Не вбила жодного в житті,
хоч лезо і було як бритва.
—Було? Давай я підклепаю.
Мені не важко то зробити.
Всеодно часу не маю,
хоч й ненабридло мені жити..
—Дякую, я це й хотіла.
Ти будеш жити, не нервуй.."
І впасти їй аж закортіло.
"—Я посиджу, а ти майструй.
Чому лякаєтесь мене?
Я не вбиваю! Я веду..
Це ви вбиваєте себе.
Самі робите біду.
Була вродливою колись
І навіть часто посміхалась.
Не мала я тоді коси
і люди мене не жахались.
Й мене зробили винною
сказавши, що вбиваю.
І я тепер заплакана
в сльозах лице ховаю.
—Стривай-но, зачекай!

Чому ти є з косою??
—Бо дорога в рай
заросла травою..."

Вадим Ємельянов (AuthorChe)
Дата написання: 14.08.2023